

flynge imod Sagen; jeg vil haabe, at den besvaret vil gaae igjennem, og dersom den skulde gaae igjennem væsentlig derved, at jeg tilbyder mig som Afleder for den Opposition, som disse ærede Medlemmer tilligemed deres Tilhængere ellers kunne falde paa at reise imod Loven, vil jeg ansee ogsaa dette for en Fortjeneste af Sagens Fremme.

Siehe: Det er noget betænkeligt for mig nu at tage Ordet i denne Sag, da jeg ved min Stilling ansettes har været forhindret fra at overvære Forhandlingerne idag fra Begyndelsen af og saaledes er udsat for at komme til at bevære Punkter, som allerede maatte være berørte af Andre, eller ialtsald ikke at tage Hensyn til saadanne tidligere Udtalelser, som der burde tages Hensyn til; dette er imidlertid en yderligere Opfordring for mig til ikke at gaae vidt i mine Betragtninger, men indskrænke mig til det mindst Mulige, og det skal jeg og bestræbe mig for. Jeg nægter ikke, at Hovedbetænkelseheden for mig ved denne Sags Behandling er, at det forekommer mig, at der i den Maade, hvorpaa Lovudkastet med Tilbehør, er bragt frem for Thinget, er gjort en Begyndelse til at give Noget bort fra Statsmagten, som efter min Overbeviisning paa ingen Maade maa bortgives; det kunde maaskee endda gaae an at overlade til en Vedtægt, hvad der efter min Mening hører hjemme i en Lov og kræver Lovsform, nemlig Ordningen af Politivæsenet i Kjøbenhavn; naar man i alt Fald havde liggende for sig den Vedtægt, hvorom der endelig bliver Spørgsmaal, saa at man kunde sige, at Lovgivningsmagten, ved at modtage denne Vedtægt og ved at knytte sine Bestemmelser til den, ikke slap Sagen ud af sin Haand; men saaledes som Vedtægten er fulgt med Lovudkastet til Thinget, er det jo ikke en Vedtægt, som man tænker sig skal blive en endelig, men kun et Forslag til en Vedtægt, som mulig kan blive ganske forskjellig fra den, der foreligger. Dette er efter min Mening noget betænkeligt; betænkeligt, fordi en Materie som denne ikke efter min Overbeviisning tør sondres ud fra Lovgivningsmagtens Omraade; jeg tænker i saa Henseende ikke blot paa den borgerlige Sikkerhed, som ved den Ud-

vikling, vore Forhold have taget, er sikret igjennem Loven, men jeg tænker ogsaa paa Statsmagten; jo stærkere Borgernes Frihed udvikler sig, desto stærkere behøver ogsaa Statsmagten at udvikle sig, og allerhelst naar vi staae i Begreb med at gennemføre Reformen i vort criminelle og processuelle Retsvæsen, som meget betydelig vilde svække Statsmagten, og som absolut, naar der ikke skal skee betydelige Ulemper, bør ledsages af Midler, der kunne veie op imod, hvad man fra Statsmagten tager bort; allermindst gaaer det an, at Lovgivningsmagten lader Politiets Ordning slippe ud af sin Haand. Det er ganske vist, at Politivæsenet som saadant ikke i en stærk Grad har Interesse for Lovgivningsmagten, det er ganske vist, at man gjerne kunde overlade Hovedpartiet af det hele Politivæsen til Communen, men det egentlige Sikkerhedspoliti, som har til Opgave at vaage over, at der ikke begaaes Forbrydelser, og naar de begaaes, da at skaffe Gjerningsmanden og Bevismidlerne tilveie, det Politi er sandelig ikke noget, som blot vedrører Communens Interesser, men noget, som i højeste Grad vedrører Statsmagten, og Ordningen af disse Politiforhold tør paa ingen Maade gives bort fra Lovgivningsmagten. Om man nu, saaledes som Sagen foreligger, vil forlange en virkelig Politilov eller ialtsald forlange Vedtægten stillet saaledes bestemt, at Lovgivningsmagten veed, hvad der ved er forudsat, eller om man af Vedtægten vil optage væsentlige Punkter i det foreliggende Lovudkast, eller hvorledes man overhovedet vil stille sig, skal jeg i nærværende Dialekt imidlertid ikke udtale mig om, det er Noget, som nærmest mener jeg, maa være Gjenstand for Overveelse i det Udvalg, som ubetvivelig vil blive udsat.

Hvad nu selve Lovudkastet angaaer, da er jo Hovedsiemeden med det at udsandre det executive Politi fra det dømmende Politi, fra Criminal- og Politiretten, og det er jo ogsaa det, der maatte være Lovudkastets Gjenstand; men jeg troer ikke, at alt Herhenhørende har været Gjenstand for Overveelse og er kommet ind i Lovudkastet. Hvis man vil gennemgaae Forordningen af 28de Februar 1845 om Criminal- og Politiretten, vil man upaatvibelig deri finde flere Bestemmelser, der bør foran-